

Hij keek op, toen Kerson insteeg en ging toen weer met lezen voort.

Na een klein kwartier ongeveer haalde Kerson zijn sigarettenkoker te voorschijn en stak een sigaret op.

De oude geestelijke stak zijn hand naar hem uit en vroeg beleefd glimlachend:

„Excuseer, mijnheer, mag ik ook een vlammetje?”

Kerson streek een nieuwen lucifer aan en overhandigde dien aan den ouden heer, die er de uitgedoofde rest van zijn sigaar mee aanstak.

Toen had er een klein maar zonderling voorval plaats. De oude heer had den lucifer zo lang vastgehouden tot hij bijna was opgebrand, en deze bleef, toen hij hem wilde wegwerpen, even tusschen zijn vingers vastkleven. Daardoor gebeurde het dat de brandende lucifer niet in het aschbakje aan het portier maar op het kussen van de tegenovergestelde zitplaats terecht kwam.

Dit was op zichzelf niets, maar het zonderlinge van het geval was, dat de oude man zijn boek weer ter hand nam en opnieuw begon te lezen, terwijl vlak voor hem de lucifer op het kussen lag te branden.

Kerson wilde juist door een uitroep zijn verwondering hierover te kennen geven, toen hem plotseling de woorden van Sir Trailton in de gedachten kwamen: „de man is stekeblind.”

En plotseling doorzag hij den geheelen truc. Het boek, het gevraag om een lucifer, de vormomming van zielenherder, het was alles een krijgslist. Die man was blind, had zich evenwel het verrassende voorval met den brandenden lucifer niet voorgedaan, dan zou Kerson zijn laatste cent gegeven hebben, om een dergelijke veronderstelling te bestrijden.

Het eerste wat hem nu te doen stond, was den man niet te laten bemerken, dat hij ontdekt was. Zeer omzichtig strekte Kerson dus zijn wandelstok uit en doofde hiermede den lucifer, voordat het pluche was gaan smeulen. Zoover ging alles goed en hij had een troefkaart in de handen.

Het was vies onstuimig weer, toen Kerson uit den trein stapte en zich langs de kade naar de boot begaf. Er woei een stijve bries, de wind gierde door het want van de schepen en deed de houten douanehuisjes schudden.

Kerson keek voorzichtig om zich heen of hij wellicht ontdekken kon dat de geestelijke hem volgde, doch deze was niet meer te zien en spoedig bevond onze diplomaat zich aan boord van de nachtboot die hem naar Frankrijk zou brengen. Hij was eerst voornemens geweest den tijd in de rookzaal door te brengen, doch vond het bij nadere overweging veiliger een hut te nemen. Hij liet dus zijn koffers naar een dekhut brengen, sloot zorgvuldig de deur, plaatste zijn portmanteau ervoor, wikkeld zich in zijn reisdeken en trachtte wat te gaan lezen. Weldra hoorde hij aan het regelmatig stampen van de machines dat de boot ging vertrekken en bemerkte hij aan de deining dat ze zich in volle zee bevond. Terwijl hij luisterde naar het geloop op het dek en het geloei van den wind vielen zijn oogen dicht; het boek, waarin hij had willen lezen gleed hem uit de hand en hij viel in slaap.

VAN DEN MAN DIE ZIJN GEHEUGEN KWIJT WAS

DOOR HENKIE

(Vervolg).

Zoo wist de heer Smit, dat zijn nieuwe kennis Wallaart heette en dat de toekomstige mevrouw Wallaart in het buffet stond van een of ander nachtcafé, en meer bijzonderheden, die voor een volkomen vreemde van niet het minste belang waren. De heer Smit hoorde dit alles niet alleen met de grootste belangstelling aan, maar was zelfs terstond bereid gedurende de pauze met het tweetal een rondwandeling te maken.

De man, die zijn geheugen verloren had, wist niet waarom hij aldus handelde. Dat deze lieden niet behoorden tot degenen waarmede hij steeds gewend was geweest om te gaan, gevoelde hij instinctief; edoch, ze amuseerden hem, en bovendien, hun gezelschap was verre te verkiezen boven alleen te zitten en zijn hersens te pijnigen met vruchteloze pogingen om zich zijn identiteit te herinneren.

Zoo wandelde het drietal dus op en neer, de toekomstige mevrouw Wallaart in het midden arm in arm met haar twee mannelijke paranimfen, tot zij, tegen het einde der pauze zich weder naar hun plaatsen willende begeven, een groepje heeren ontmoetten, in avondtoilet, waarvan er een hen doordringend, beslist brutaal, aankeek. Aanvankelijk meende de heer Smit dat de attentie de toekomstige mevrouw Wallaart gegolden had, doch toen hij weder op zijn plaats gezeten was, kwam hij tot de zekerheid, dat die blik niet op het blonde meisje maar op hem gericht was geweest. Het gezicht van dien heer had

DE WAGNER-OPVOERINGEN TE ROTTERDAM.

Met groot succes is de vorige week te Rotterdam Richard Wagner's „Fliegende Holländer” opgevoerd. Hierboven een foto van het koor.

DE SOLISTEN ENZ. UIT DE „FLIEGENDE HOLLÄNDER”.

Bovenaan: de heer v. Eldik (stuurman). Middelste rij v. l. n. r. Opernsänger Wolff (Erik), kapelmeester Diamant, Opernsängerin Tietjen (Senta). Opernsänger Stury (Holländer). Onderaan: Oberregisseur A. Reinboth, Mevr. v. d. Meer-Offers (Mary).

de grootste verwondering uitgedrukt en als een elektrische schok ging hem op eens de gedachte door het hoofd: die heer kende hem, was misschien een zijner vrienden.

Met begeerigen blik monsterde hij het schouwburgpubliek, en in een der loges zag hij den heer zitten; hij staarde dezen aan, en de heer staarde hem aan, maar toen deze niet door het minste teeken blijken liet, dat hij hem kende, wendde Smit eindelijk teleurgesteld het hoofd om. De hoop van den man die zijn geheugen kwijt was, dat hij eindelijk iemand ontmoet had, die hem het verlorene zou teruggeven, was weder vervlogen.

Nochtans wilde hij een poging doen den heer weder te ontmoeten; toen dan ook het stuk ten einde was, nam hij haastig afscheid van zijn nieuwe kennissen, zeer tot hun spijt, en spoedde zich naar den uitgang, waar hij postvatte om den vreemden heer op te wachten. Zijn poging werd met succes bekroond, hij zag den heer aankomen en begaf zich naar hem toe om hem aan te spreken, doch deze heft, zoodra hij den heer Smit ziet, ziedend van woede zijn wandelstok omhoog en, onder den uitroep: „jij verachtelijk mispunt!” slaat hij er den man, die zijn geheugen verloren heeft, mee in het gezicht. Deze, op zulk een ontvangst niet voorbereid, deinst achteruit, en voor hij van zijn verrassing bekomen is, heeft de andere het theater verlaten.

Er gingen eenige minuten voorbij, gedurende welke de heer Smit als vastgenageld op dezelfde plaats stond, slechts

Toen hij eindelijk ontwaakte was het met schrik. De hut was in volslagen duisternis, terwijl hij met opzet het electrisch licht had willen laten branden. Het was zoo duister om hem heen, dat hij zelfs de omtrekken der voorwerpen niet onderscheiden kon. Hij was overtuigd dat hij niet meer alleen was in de hut. Iemand had de deur geforceerd en bevond zich in zijn onmiddellijke nabijheid.

Hij hield den adem in en luisterde, doch het geraas buiten was te groot. Voorzichtig strekte hij de hand uit, toen, opstaande, begaf hij zich langzaam naar de deur. Hij bevond zich nu in het na-deel: de „Spin” was blind en dus aan de duisternis gewend, terwijl hij er zeer door belemmerd werd. Van een ding was hij nochtans zeker, dat degeen die ongemerkt de hut was binnengedrongen, deze niet zou verlaten, zonder dat ze met elkander zouden hebben afgerekend.

De boot rolde vreeselijk, en af en toe klonk het gekletter van het een of ander vallend voorwerp. De duisternis scheen door zijn ontstelde zenuwen nog dikker te worden — ieder oogenblik verwachtte hij eenige centimeters koud staal tusschen zijn ribben te voelen, want de „Spin” was op zijn hoede en het was onmogelijk dat hij niet van elke beweging van Kerson op de hoogte was.

Toen kwam opeens een stortzee, die 't schip nog erger opzij slingerde, iets zwaaiende voorover en raakte hem even aan, maar dat was voldoende; bliksemsnel greep hij het met beide handen aan, lichte zijn knie op en sloeg het er met de kracht der wanhoop tegen aan; het was geen tijd voor vriendelijkheden. Hij hoorde een knak, een gesmoorden kreet en een gekletter van staal: hij had den rechterpols van zijn belager gebroken; het volgende oogenblik rolde beiden over den grond.

Kerson stond snel op, liep naar het electrisch licht en in een oogenblik baadde de hut in licht, doch het was te laat; de deur stond wijd open en de „Spin” was verdwenen, als bewijzen van zijn bezoek een verscheurde aktentasch en een blinkend dolkmes achterlatende. Kerson keek snel naar zijn bontjas en slaakte een zucht van verlichting, toen hij deze ongeschonden zag hangen. Het kostbare stuk was gered, slechts de waardelooze enveloppe was verdwenen.

Hij schelde dadelijk om den hofmeester en vroeg hem te willen onderzoeken, waar een oude geestelijke verblijft hield. De man kwam een half uur later terug met de mededeeling dat zich geen geestelijke aan boord bevond. De „Spin” was verdwenen. Voor het eerst van zijn leven had hij volkomen fiasco geleden.

Toen Kerson in den trein zat, die hem naar Parijs zou brengen, zag hij hoe een jonge man in een fietskostuum in den trein werd geholpen. Hij droeg zijn arm in een doek en vertelde den conducteur dat hij met zijn fiets geslipt was en zijn pols gebroken had.

Kerson merkte met leedvermaak op hoe in 's mans linkerborstzak zich de duidelijke omtrekken afteekenden van een dikke groote enveloppe en zegende het slecht werkende telefoonsysteem van zijn vaderland.

door één gedachte beziggehouden, die hem zoo verheugde dat hij er de pijn en de belediging door vergat.

„Hij kent mij!” Hij zou geen onbekende op deze wijze behandeld hebben,” mompelde hij en liep de straat op, den jongen man achterna. Doch het was te laat, zijn aanvaller was verdwenen.

„Heeft u geen heer van mijn lengte in avondtoilet, met lichten overjas gezien?” vroeg hij den portier. „Een heer met zwarten snor!”

„Er zijn zooveel heeren gepasseerd, die aan deze beschrijving voldoen, mijnheer!” antwoordde de portier.

„Hij droeg een witte bloem in zijn knoopsgat.”

„O, dan is hij zooveel in een taxi weggereden.”

„Weet je het nummer van de taxi?”

„Neen, mijnheer, maar ik ken den chauffeur.”

De man, die zijn geheugen kwijt was, haalde een rijksdaalder te voorschijn en gaf dezen aan den portier.

„Ik zal je een tweeden geven,” zei hij, „als je mij den man morgen zendt. Mijn naam is ... Smit. Ik logeer Hotel Suisse.”

Hij ging in opgewekte stemming naar zijn hotel terug. Zijn gelaat was zeer pijnlijk, de stok had het vel van zijn neus en linkerwang gedeeltelijk geschaafd, doch wat hinderde dat? Hij had een draad in handen, die hem zijn geheugen, zijn identiteit terug zou geven. Hij behoefde nog slechts den jongen man terug te vinden en hem reken-schap van zijn houding te vragen, en hij was overtuigd dat zijn aanvaller hem zou zeggen wie hij was.

Toen hij den volgenden morgen ontwaakte had zijn opgewektheid van den vorigen dag voor moedeloosheid plaats gemaakt, die in den loop van den dag nog verergerde. Zijn geheugen was nog in denzelfden staat als toen hij in den fietswinkel tot bewustzijn kwam.

(Wordt vervolgd).